

42ste Ronde van Antwerpen

26 mei

Robby en Ferre

Zaterdag, na overleg met Robby, waren we present voor de “Antwerpse marathon”. Na weken slecht weer, waren de weergoden even in een betere bui. Weervrouw Sabine kondigde met een brede smile een droge dag aan voor die bewuste zaterdag, een windje 3 à 4 moesten we er wel bijnemen. Uitzonderlijk laat werd er gestart in Oelegem, 9h30, een luxe voor langslapers. Bij de inschrijving stonden we meteen onderaan de lijst. Dat lijstje telde volgens mij 18 toervaarders, later kwamen er nog 9 race duiveltjes bij, die bij elke stop afgeklokt werden.

We waren de laatste toeristen die hun bootjes in het Albertkanaal dropten, voor een korte rit naar Wijnegemsluis. Nog voor de sluis passeerden we den “Bob”, die het water uit zijn schuitje hoosde, nadat hij zich had laten verrassen door de golfjes van een lichter. Traditiegetrouw werden de boten op een kar gelegd voor de korte verplaatsing tot achter de sluis. Bob weigerde deze hulpvaardigheid, hij had zijn eigen wieltjes mee en verkoos op eigen kracht den oversteek.

Als we terug op onze zitjes zaten, waren er nog 3 AKC-leden in onze buurt, vader met twee jonge tieners. Ons groepje werd vanaf de sluis begeleid door een zodiac. Dit werd het trieste lot van de hekkensluiter die dag.

De regels worden steeds strenger. 2 zodiacs + 1 politieboot zijn de voorschriften op de Schelde. De inrichter die zich niet houdt aan deze voorschriften, mag zijn tocht in de toekomst van de kalender schrappen.

Onze zodiac fungeerde ook als hoeder voor zijn kajakschaapjes. Als een lichter net voor ons, zich aanmeerde, leidde de begeleiding ons naar de andere oever, om alzo de waterverplaatsing van de boegschroef te mijden.

En pas nadat en volgende Rijnaak ons passeerde, moesten we terug rechts aanhouden. Bob was inmiddels komen aansluiten en de eerste tempovaarders, 45 minuten later gestart, gleden ons voorbij. Bij het eerste dok werd Franske, 87 lentes, ingelijfd bij de achterblijvers. We kropen opnieuw als laatste aan wal bij Kattendijksluis, voor onder andere een lekkere beker soep. Veel tijd werd ons hier niet gegund. Bij de eerste slok, kwam men ons al waarschuwen dat er binnen het kwartier moest gestart worden op de Schelde. Geen protest mogelijk, het reglement eist dat er in groep overgestoken wordt naar linkeroever met de kortste weg door de vaargeul. Toch nog snel een tweede bakje naar binnengewerkt en vervolgens in versneld Fyratempo naar 't Scheld.

Dien instap blijft nog steeds de steen des ergernis bij elke deelnemer. Eerst voetje, voor voetje over de glibberige keien naar het modderige bad, voor de stroom de bootjes meeneemt naar het achterland.

Iets na twaalven gleden we voorbij de blauwe steen, de kathedraal en het grote rad van de Sinksefoor. De zon warmde ons op en een briesje zorgde voor wat extra rugsteun. Ideale weersomstandigheden zorgden voor een snelle tocht naar Niel. De toeristische deelnemers bleven min of meer in een groepje tot bij het ladderwerk in Niel. Helpende handen sleurden er mijn kajak op het droge. We zaten nog niet goed en wel op onze stoel, met een bruin kelkje in de hand of er werd gevraagd om binnen een kwartiertje te vertrekken. We leken wel ingelijfd bij het tempo-team. We lieten het niet aan ons hartje komen, bestelde een tweede rondje om de laatste resten brood door te spoelen.

Een halfuurtje later dan de eersten, trokken we ons op gang richting Pallieterland. De Zodiac volgde nauwgezet onze bewegingen. Een eindje na Boom lag Bob aan de rechteroever wat te frutselen. De begeleidingsboot ging poolshoogte nemen. Daardoor werd het rustig achter onze ruggen want we waren de rode lantaarn kwijt, als ook die oranje motorboot.

Na Duffel gleden we voorbij ons tachtigjarig wonder, en aan de sluis van het Netekanaal hadden we terug oogcontact met vader en zonen. Onze eerste indruk was dat het bobijntje van de jeugd op was, maar het was papa die naar zijn tweede adem zocht.

Bij de melkerij in Lier werden we opnieuw uit de rivier geholpen. Terwijl de kajaks naar het Netekanaal werden gevoerd, konden wij onze beentjes strekken al wandelend naar het clubhuis van Anderstad.

Terwijl de koersvaarders vertrokken, trokken wij de deur van het clublokaal open. Als we nipten van onze koffie, werd er gevraagd niet te lang te talmen. Enkel Bob kwam nog mee aan de toog hangen. Franske zat aan een tafeltje van zijn welverdiende koffie te slurpen. Voor hem zat de tocht erop. De wind op de Nete had het hem wel lastig gemaakt. Maar wie wil er niet tekenen om als 87-jarige gezwind nog 50 km te peddelen !! Om zes uur werden twee eenzame kajaks op het Netekanaal gelegd. Als laatste der Mohikanen naar Viersel was de opdracht.

Na de bruine Nete, was het kanaal net leidingwater. We konden er gemakkelijk 60cm diep kijken. Onder ons beide maalden we de kilometers terwijl we toch nog oog hadden voor het prille groen na deze lange winter. Voor Emblem deed de wind wat lastig, maar na de bocht bij de jachthaven, keerde de rust weer op het kanaal. De zon ging schuilen achter de wolken en de wind werd meer en meer spelverdeler. Hij had voor ons nog wat in petto, daar waren we ons van bewust. In Viersel werd ons startergroepje herenigd. Vader en zonen lagen net op het Albertkanaal te dobberen, als Bob in zijn boot werd geholpen. Die verdomde trap lag er weer. Net niet laag genoeg op het water, zorgde hij in het verleden voor menig nat pak. Als je kajak onder de onderste tree doorschoof was het meestal zover.

Opnieuw beloofde men een extra plank voor de toekomst, een loze belofte.

Als we onze spatzeilen dichttrokken, werden de linten gelost en verdween de trap in de aanhangwagen. Weer als laatste het water op voor de laatste 7 km. Wind op kop en pittige golfjes, we konden er onze laatste energie aan kwijt. We peddelden nog even door en voor 9 uur trok de voorzitter van AKC mijn kajak aan wal. Net voor het donker lagen de boten op de auto. Eindelijk tijd voor een paar schuimende natjes voor we afzakten naar den SKK. Daar werd de ingang gebarricadeerd door een tent. Zelf je kajak dragen, in de duisternis, door de tenten werd een waardige afsluiter. Het regende pijpensteeltjes toen ik huiswaarts fietste. Het was trouwens al zondag wanneer ik de deur achter mij dichttrok.

ferre